

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

7 Haziran 2013

Sayı: 180

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Kitleler hükümete geri adım attırdı Dize getirmek için örgütlenmeliyiz

Taksim'de Gezi Parkı'nda yapılması düşünülen inşaaata karşı başlayan protestolar, artık başka bir niteliğe büründü. Taksim meydanında en çok "hükümet istifa" diye haykırılması bunu yeterince anlatıyor. Gösteriler, neredeyse tüm illere yayıldı, neredeyse bir haftadır sürüyor ve on binleri aşip yüz binlere dayandı. Üstelik siyasi görüş ve örgütlenme, sosyal konum ve meslek sınırlarını da aşmış durumda.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Kitleler, kendilerini hor gören, hiçbir taleplerini dinlemek bile istemeyen, yaşamlarına, düşüncelerine bile biçim vermeye çalışan ve bunun sorumlusu olarak gördükleri hükümetten duydukları bıkkınlığı açıkça ifade ediyor. Herkes başka başka şeylere öfkeli eme hepsi öfkeli.

İşte kitlelerin bu ortak tepkisi nedeniyle hükümet geri adım atmak zorunda kaldı. Başbakan'dan, cumhurbaşkanına, bakanlardan belediye başkanına, burnundan kıl aldırmayanlar, "anladık" deyip inşaata kendilerinin de karşı olduğunu anlatmaya başladı.

Kitlelerin gücü hükümet içinde hatta devlet içinde çatlağa neden oluyor. AKP içinde özür dileyenler varken, başbakan gibi ertesi gün yine çark edip eski tutumuna dönenler de var. Cumhurbaşkanı "samimi olarak söylüyorum, anladık" derken, sözde güvenliği sağlamakla görevli olanların gıkı çıkmıyor.

CHP yönetimi ise muhalefetteki bir partiden bekleneceği gibi kitleleri kendi partisine bile yönlendirmeye çalışmıyor. Taksim'e gitmekten bile çekinen Kılıçdaroğlu, koşa koşa cumhurbaşkanına çıkıp devlete hizmet vermek için vazife almaya aday oluyor.

Siyasetçiler, devlet yönetimi bir şaşkınlık içinde ama bu fazla uzun sürmeyecektir. Bin bir karalama ve gözden düşürme, oluşan dayanışmayı dağıtma çalışmaları hızlandı. Polis şiddetiyle ölen genç, ağır yaralı 5 kişi, 1.800'ü aşkın yaralı, bini aşkın gözaltıdan hiç bahsedilmeyor. Ancak kırılan reklam panoları, yakılmış arabalar, yollardaki moloz televizyonlarda tekrar tekrar gösteriliyor.

Eğer kitleler, ortak talepler etrafında örgütlenemezse bir sonraki adımda ve yolda uzlaşamazsa, bugünkü birlik dağılacak, ileriye gidilemeyecek. Böyle bir örgütlenme için geç de olsa imkansız değil. Haklı öfkesini gösteren çok farklı kesimleri bir araya toplayabilecek tek örgütlenme, sınıf eksenli örgütlenme olabilir.

Devrimci bir işçi partisi, daha önceden var olsaydı, kitleleri bir talep etrafında örgütleyebilir, mücadeleyi somut kazanıma yönlendirebilirdi. Ancak sınıf mücadelesi sürdürecektir bir parti henüz yok. Bugünkü durup partinin inşasının önemini anlatıyor.

Taksim'de günlerce polise direnen, her türlü zorluğa göğüs geren gençler, çöp topluyor, parkta oturuyor, polis gelir diye barikat kurup nöbet tutuyor. Oysa zaman oturma değil, daha çok çalışma zamanı. İş yerlerine, mahallelere, çevrelerine ne istediklerini, neye karşı olduklarını, neden destek beklediklerini anlatma zamanı. Ama bunu yapmıyorlar çünkü onlara bu yolu gösteren, bu çerçevede harekete geçiren bir devrimci parti örgütlenmesi yok. Bu nedenle öncelikli görevimiz, devrimci bir işçi partisinin inşasıdır. (03.06.2013)

Emekçinin Gündemi

THY'de grev ve sonuçları

THY yönetimi ile Hava-İş sendikası arasındaki 2013-2015 toplu iş sözleşme sürecinin sorunlu geçeceği öncesinden belliydi. Geçen sene hükümetin gece yarısı çıkardığı bir yasa ile havayollarında grev yasağı getirilmişti. Bu yasağa, çalışanların haklı olarak tepki göstermesi gerekiyordu. Nitekim de öyle oldu. Ancak sendika, üyelerini ne tepki eylemine hazırladı ne de eyleme katılanlara sahip çıktı. Sonuçta 305 işçi işten atıldı.

Sendika yönetimi, bu aşamada mücadele yolunu seçeceğine yine işverenle görüşme yolunu seçti. Daha önce işten attığı hiçbir işçiyi işe geri almamış olan yönetim, bildiğini okumaya devam etti. Sendikadan bir çözüm bulamayan işçiler, kendi komitelerini kurup kendi başlarının çaresine bakmaya çalıştılar. İşe geri dönmek için çeşitli protestolar yaptılar, dava açtılar. Sırayla işe geri dönüş davasını kazanıyorlar ama henüz geri alınan olmadı.

Hava-İş yönetimi ile ona muhalefet eden Gökkuşağı grubu arasındaki, son kongrede kendini belli eden koltuk kavgası, işçiler arasında ciddi güvensizlik ortamı yaratıyor. Çünkü kongrede tarafların izlediği yol ve yöntem, delege kapma yarışı çok da farklı değildi. Farklı olduklarını söyleseler de işçiler, ne yaşadıklarını biliyorlar.

Bu güvensizlik ortamından yararlanan THY yönetimi, işçi üzerindeki baskısını arttırdı. Lafa gelince “yasaları uyguluyoruz” diyen yönetim, çalışma koşullarını kuralların çok gerisinde zorlaştırdığı gibi işe geri dönüş davasının kazanan işçileri bile geri almıyor. Hiçbir patronun lafına güvenilmemeli.

Sendika yönetiminin, bu dönemi çok daha ciddiye alması, daha iyi hazırlanması gerekirdi. Ancak sendika yönetimi, grev aşamasına gelinceye kadar,

kırıcı, anti demokratik uygulamaları eklendi. Grev esas olarak çalışma şartlarına ilişkin anlaşmazlıkta kilitlendi; haftada 50 saat olan aralıksız uçuş süresi 70 saate çıkarılması gibi bir çok dayatma var. THY yönetimi ise ücreti ve 305 işçiyi gündeme getiriyor.

THY yönetimi, sendikayı tamamen iktidarsız hale getirip grevi ezmek istiyor. Ancak bun en çok sendika bürokratları değil, işçiler zarar görecektir. Eğer işçiler, örgütlenip mücadeleye girişirse durumun tersine

dönmesi mümkün olabilir. Üyeleri ikna etmeden, işyeri dışından gelen kuru kalabalıklarla ne grev sürdürülebilir ne de yönetime, yönetimin arkasındaki hükümete karşı mücadele edilebilir. Boş kalabalıkların çok faydası yok. Önemli olan üretimden gelen ayak sesleri, uçakların yerden kalkmamasıdır. 22 yıl önceki grevde olduğu gibi.

Üyelerine gerekli bilgiyi vermedi, onların görüşlerini almadı, mücadeleye hazırlık yapmadı. Tüm bunlar sadece görünüşte, yüzeysel oldu. Gökkuşağının, “sendika yönetimine hayır, greve evet” biçimindeki tavrı ikna edici ve etkili değil. Sendika yönetiminin de greve evet dediği durumda, tek farkları, koltuk istekleri olarak kaldı. Zaten şu veya bu düzeyde sendikada çalışıyorlardı, farklı ne yapacaklarını ya işçilere anlatmadılar ya da işçileri görüşlerine kazanamadılar.

Tüm bu olumsuzluklara, işverenin her türlü baskıcı, grev

ayak sesleri, uçakların yerden kalkmamasıdır. 22 yıl önceki grevde olduğu gibi.

Hem sendika yönetimine hem de muhaliflere düşen görev, ayrımları bir kenara bırakıp acilen birlikte hareket edip işçileri ikna ederek, işin durmasını, grevin canlanmasını sağlamaktır.

İş güvencesi de iş güvenliği de zam ve tüm haklar da ancak böyle bir mücadele ile kazanılabilir. Üstelik bugün yaşanacaklar, Hava-İş üyelerinin geleceğini de doğrudan etkileyecek. (28.05.2013)

İşsizlik de işsizlik haritası da bildiğimiz gibi

Avrupa Birliği'nin istatistik kurumu Eurostat, bölgelere göre işsizlik haritası çıkardı. Bu harita, işsizliğin artmasını ya da azalmasını değil hangi bölgelerde yoğunlaştığını ölçüyor.

Araştırmaya göre en yüksek işsizlik son birkaç yılda onlarca kez kemer sıkma siyasetine maruz kalan İspanya. İspanya'nın birçok bölgesinde işsizlik oranı yüzde 40'lara dayanmış durumda. İspanya'yı takip eden ülkeyse bir başka kriz ülkesi Yunanistan. Yunanistan'ın da birçok bölgesinde işsizlik oranları yüzde 30'lar civarında.

Araştırmanın Türkiye ile ilgili kısmındaysa yüzde 11 ile işsizliğin en yoğun yaşandığı bölge olarak Güneydoğu Bölgesi görülüyor. Güneydoğu'nun işsizlik oranı neredeyse İstanbul'un kiyle eşit düzeyde. Ege bölgesindeyse işsizlik oranı yüzde 4,1. Doğu Karadeniz Bölgesi ise uzun dönemli işsizlik açısından lider konumda; her üç işsizden biri çok uzun süredir iş bulamıyor.

Aslında rakamlar en iyimser olanlar. Çünkü krizi daha yoğun yaşayan Avrupa'da her geçen gün birkaç fabrikanın kapanması gündemde.

Mücadele geleneğini devam ettirebilen işçilerin olduğu birkaç istisna fabrika dışında, büyük şirketler daha az işçiye daha fazla iş yaptırabilmek için ya işçi çıkartıyor ya da fabrikalarını kapatıp üretimi diğer fabrikalarına kaydırıyorlar. Yani bu rakamlar her geçen gün artarak devam edecek gibi görünüyor.

İşsizlik artmasa, sabit kalsa bile (ki AKP hükümeti de istatistik yalanlarına dayandırdığı işsizlik oranlarıyla övünüyor) nüfus tüm dünyada artma eğiliminde. Bu da gösteriyor ki işsizlik oranı sabit kalsa bile işsiz sayısı artmaya devam ediyor.

Nitekim AKP hükümete geldiğinde işsizlik %9 civarındaydı, ekonomik kriz ve yoğun tensikatlar olmamasına rağmen iki puan arttı.

İşsizliğin bitmeyen tırmanı, işsizlik sigortası ödemelerine de yansıyor. Krizin yaşandığı 2009 yılında 195 bini aşan başvuru sayısı geçen yıl, sanki kriz varmış gibi 183 binin üstündeydi. Yani kriz olsun olmasın, patronlar işçi çıkarmaya devam ediyor.

İşsizlik, özellikle büyük şehirlerde çok önemli bir sorun. Nitekim sadece İstanbul'daki işsiz sayısı 10 ilin nüfusundan fazla. Ekonominin büyümesine rağmen işsizliğin artışı sermayenin daha fazla kâr etme isteğinden kaynaklanıyor. (31.05.13)

Metal iş kolunda sözleşme

Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) ile Türk-İş'e bağlı Türk Metal Sendikası arasında grev aşamasına gelen toplu sözleşme sürecinde, sendika üyesi işçilerin tüm itirazlarına rağmen 20 kuruş iyileştirme ve yüzde 7 zamma imza atıldı.

Yüz bin işçiyi kapsayan sözleşme görüşmeleri çıkmaza girmiş, sendika grev işveren tarafı da lokavt kararı almıştı. Ancak sendika yine gece yarısı, işçiye danışmadan sözleşmeyi imzaladı. Oysa Türk Metal Sendikası yönetimi, bu yıl işçiler 40 kuruş iyileştirme ve yüzde 18 zam isteğini yetersiz bulunca, "biz değiştik, artık gece imza atmamak yok" ve "gerekirse greve çıkarız" şeklinde açıklamalarda bulunmuştu.

MESS, saatlik ücretlere ilk altı ay için yüzde 4,6 oranında zam öngörmüş ayrıca toplu sözleşmenin yürürlük süresinin 2 yıldan 3 yıla çıkarılması talep edilmişti, ancak Türk Metal üyesi işçiler tarafından bu oran kabul edilmemişti. En son yapılan görüşmelerde MESS bir yıl için toplam yüzde 10,5 oranında bir zam teklifi sunmuştu.

Sendikadan anlaşma için yapılan açıklamada, toplu sözleşmenin önceki gece saat 23.00'da imzalandığı, varılan anlaşmada en düşük saat ücretlerinin 4,64 lirada sabitleneceği, bunun üzerine de yüzde 7 ücret artışı yapılacağı duyuruldu.

Öte yandan, Türk- Metal'in sözleşmesine tepki gösteren Birleşik Metal-İş Sendikası "Toplu sözleşme süreci sona ermemiştir. Daha önce alınan tüm eylem ve etkinlik kararlarımız geçerlidir. Yeni bir evreye girilmiştir. Sendikamıza yapılacak görüşme çağrısının ardından kurul ve komisyonlarımız aracılığıyla süreci yeniden değerlendireceğiz" açıklaması yaptı.

Metal işkolunda en büyük sendika olan Türk-İş'e bağlı Türk-Metal'in imzaladığı sözleşme genellikle tüm işkolunda geçerli oluyor. Patronlar, en büyük ve en kârlı fabrikaların verdiği ücretin daha fazlasını vermeye yanaşmıyor. Bu nedenle metal işkolunda işçilerin sendika değiştirme çabaları, patronların sert tepkisiyle karşılaşılıyor. Sendika bürokratları, işçilere mücadele şansı bile vermeden, patronlardan önce engel oluyor. (03.06.2013)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Kongre sorunu çözüldü ve sonrası

Genel-İş 3 nolu şube olağanüstü kongresi büyük tartışmalardan sonra sonuçlanmış gibi görünüyor. Aynı zamanda derin izler bıraktığı ve işçi ile sendika arasındaki güven sorununu çözmeden yeni güvensizlikler oluşturduğu kesin.

Yapılan seçimde her iki aday eşit sayıda, 59'ar oy aldı. Sonra seçim kurulu, kura çekti ve kuradan, işçilerin desteklediği parti cephe çevresinden gelen aday değil, işverenin desteklediği yurtsever çevrenin listesi çıktı. Görünüşte demokrasi istendiği beyan ediliyor ama yaşananlar hiç de öyle değil. Çünkü sendika kongresi, işçilerin iradesine uygun bir ortamda yaratılmadı.

Bugüne kadar yapılan tüm seçimler ve son temsilci seçimleri de demokratik değildi. Sendikalı olmasına rağmen işyerinde yaşananlar ve hem idarenin hem de sendikacıların uygulamaları tamamen anti demokratik.

Temsilci adaylığından delege seçimine kadar her aşama, işveren ile sendika bürokratları arasındaki iyi ilişkiler çerçevesinde hazırlandı. Bunun dışında çıkan listelere karşı iki taraf birbiriyle anlaşıp baskı yaptı. İşten atılma, çalışma yerinin değiştirilmesi, vardiyanın değiştirilmesi, zor yerlere sürgün gibi sindirme yolu ne varsa kullanmaktan geri kalınmadı.

İki yıl önce yapılan olağan kongrede, yine aynı kişiler birbirlerine rakipti. Ancak temsil ettikleri cepheler farklıydı. İki yıl

önce işveren ile sendika bürokrasisine karşı çıkıp muhalif listeden aday olan işçi, şimdi işverenle birlikte çalışarak, işverenin desteğini alarak başkan oldu. Üstelik iki yıl önce kendisine karşı oy veren, aynı delegelerin oyunu alarak.

İşçilerin desteğini alan ama kurayı kazanamayan başkan adayı, sadece işçiler "kötünün iyisini" tercih etmek zorunda kaldığı için destek buldu. İşçiler, işin farkındalar. Her işçi biliyor ki sendikanın bu hale gelmesinin nedenlerinden biri, işçinin yanında olduğunu söyleyenlerdir. Gerçekte her iki tarafın da aslında önemseydiği mevki ve koltuktur. İşçinin çıkarı, hak ve hukuku ikinci sırada kalıyor.

Bu tartışmaların en olumsuz tarafı, şirkette çalışan işçilerin arasındaki güvensizliğin daha da ileri aşamaya sıçramasıdır. İşçilerin birbirine karşı güvensizliği arttı. Bir işçi bu tarafta bir işçi o tarafta. İkili ortam, işyerine, çalışmaya iyice yansdı. İşçiler, sendika bürokratlarının koltuk davasında, boşuna bağırın holiganlar haline getirilmek isteniyor. İşverenin baskısı, keyfi uygulamaları hiç gündeme gelmiyor.

İşçiler bu yöne sevk ediliyor. Böylelikle işveren daha kazançlı çıkıyor, işçiler üzerindeki baskısı pekişiyor. Ancak tüm ayak oyunlarına rağmen işçiler, kendi çıkarlarını öne sürme deneyimine sahiptir.

Hak ve taleplerini dile getirmekte ısrarcı olmaları gerekiyor. Her şeye rağmen yeni yönetimi her gün rahatsız edip haklarına sahip çıkmayı zorlamaları gerekiyor. Bunun için en gerekli olan işçilerin öz

örgütlenme zeminin ve güven kazanmalarını yeniden sağlamaktır. (Bir işçi, 23.05.13)

Gıda

Patron yeni saldırı başlattı, işçiler direniyor

Sözleşme sonrasında sendikasız işçilerin sendikaya üyelik işlemleri tamamlandı. Fakat bu süreçte sendikanın yavaş ve kaypak davranması işçilerin moralini bozarak değişik arayışlara itti. İşçiler, patrona sendikaya üye olmadıkları takdirde ne kadar zam alabileceklerini sordular ve bunun cevabını beklerken de bir çok söylentiyle kafaları bulandı.

Bunları bildiği halde sendikacılar süreç ile ilgili hiçbir açıklamada bulunmayarak işçileri muğlak bir durumda bıraktı. Patron 65 lira +%7 zam vereceğini açıkladıktan sonra işçiler sendikaya üye oldular fakat biz neyin içine giriyoruz böyle diye söylenmeden de edemediler.

İşçileri, birlikte mücadele edilmesi gerektiğini söyleyerek sakinleştiren biz olduk. Bu sürecin sonunda sadece bir işçi sendikaya güvensizliğini belirterek üyeliği reddetti. Diğer işçiler, onu ikna etmeye çalışsa da, işçi arkadaş inatçı çıktı.

Ay sonuna doğru patron, bütün fabrikaya yeni bir çalışma düzeni dayattı. Bu çalışma düzenine göre haftanın üç günü, 12 saatlik vardiya halinde çalışacak. Boşa çıkan bir vardiya dinlenecek, diğer günlerde de

pazar günü dahil, çalışma devam edecek. Bu durumda işçilerin hafta tatili, hafta içine alınarak çalışma hiç durmadan devam edecek. İşçiler bunu duyar duymaz hemen tepki verdiler.

Gündüz vardiyası, işyerinden çıkmayarak gelen vardiyayla beraber toplantı talep ettiler. Toplantıda bu şekilde çalışmak istemediklerini belirterek hemen durumun düzeltilmesini istediler. Orada bulunan sabun üretim müdürünün işçilere “çalışmayacaksanız, gidersiniz” şeklindeki çıkışına işçiler “sen bizim muhatabımız değilsin” diyerek tepki gösterince müdür çareyi kuyruğunu kıstırıp kaçmakta buldu.

Sendikacılar, bundan haberdar olmadıklarını söyleyerek kurtulmaya çalışsalar da işçiler, hemen isteklerinin karşılanmasında ısrar ettiler. O anda fabrikada yönetimden hiçbir yetkili bulamayan sendikacılar, personel müdüründen pazartesi için randevu aldıklarını söyleyerek kurtuldular. Fakat işçiler pazartesi günü, toplantının kendilerinin arasında yapılmasını ve o gün durumun düzeltilmesini talep ettiler.

Ayrıca istediklerini yaptıracaklarını düşünen yönetim, sendikaya yeni geçmiş olan teknik personelle bir toplantı yaparak, temmuz ayına kadar herkes için performans değerlendirmesi yapılacağını ve bu değerlendirmeye göre yeni fabrikaya götürüleceklerin belirleneceğini belirtip bütün personelden özveri beklediklerini söyleyerek “bizim istediğimiz şekilde çalışmazsanız götürmeyiz” mesajı verdi.

Pazartesi günü müdürler geri adım atmak zorunda kaldılar. Çünkü işçilerin direnci devam etti. Yönetimdekiler, yaptıklarının sorumluluğunu birbirlerinin

üzerine atmaya çalıştılar. Hatta bir idareci, işçilerin arasına girerek, tek tek işçilere karşı olup olmadığını sormak ve düzenlemeyi savunmak istedi.

İşçiler, birlikte davranıp bu oyuna da gelmediler. Bununla da yetinmeyip üretim bölümü, üç vardiya kendi arasında imza topladı, işçilerin çoğunluğu da imza verdi. İşçiler, hem idareye karşı çıktılar hem de sendika şube yönetimi arayarak, sendikacıların harekete geçmesini sağladılar. Gece vardiyasında, işçilerin telefonlarına cevap vermek zorunda kalan sendikacı, ne yapacağını şaşırıldı. Sonunda işyerine gelip işçilerle toplantı yaptı ve dayatılan düzenlemenin iptal edildiğini duyurdu.

Çalışma saatleri yine uzadı ancak hem pazar tatili hem de fazla mesai ücreti alacağız. İşçiler, bunu kabul ettiler.

İşçiler ilk kez tepkilerini bu kadar açık ve kararlı bir şekilde gösterdiler. Bu kendiliğinden oluşan tepki, belirli bir düzeyde örgütlendi ve birlik korunduğu için sonuçta kazanım elde edildi. (Bir işçi)

Baskılar devam ediyor

Az işçiyle çok işi bitirmek zorundayız. Bunun nedeni, sabah işbaşı saatimizin belli ama akşam paydos saatimizin belli olmaması. Günlük verilen listeye göre çalışıyoruz. Liste ne zaman biterse o zaman işi bırakıp çıkabiliyoruz.

Normal çalışma hızıyla listeyi yetiştirmek mümkün değil, onun için çok hızlı çalışıyoruz. Akşam altıda çıkmak için başka çare yok. Böylece patronu kâra geçiriyoruz. Patron baskı yapmadan, biz kendi kendimizi zorluyoruz. Ancak kendimizi bu kadar zorlamayıp iş kalsa bile hep

birlikte akşam altıda işi bırakabiliriz. O zaman patron ya bize yalvaracak ya da işin bitmesi için fazla mesai parası vermek zorunda kalacak. Böylece işçiler istediklerini elde etmiş olur.

Müdür sık sık toplantı yapıyor. İşçinin değil, patronun çıkarı için. Son toplantıda, “yazın daha temiz olalım, sebzelere dikkat edelim, iyi ayıklayalım, havalar ısınıyor, terliyorsunuz, duş alın temiz olun” diye tembihledi. Bunları söylerken bize çok kıyak yaptı; “su da benden” dedi. Duş almak için, sebze yıkamak için suyunuzu evden getirin deseydi ne yapardık işçi kardeşlerim? (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

Reyhanlı'da masumlar ölürken başbakan gezide

Tayyip Erdoğan'ın Amerika ziyareti için basın, Erdoğan'ın birinci düzey lider olarak ağırlandığı, iki kez üst düzey devlet töreni yapıldığı, Obama'nın en çok Erdoğan'a vakit ayırdığı gibi boş lafları tekrarladı.

Hiçbir önemi olmayan bütün bu lakırdıların arkasında Obama ile Erdoğan, başta Suriye olmak üzere, birkaç yüz milyon insanın kaderiyle ilgili kararlar aldı. "Komşularla sıfır sorun" politikasından çark etmek zorunda kalan AKP hükümeti, uzun süredir Suriye'deki Esad rejiminin biran evvel gitmesi için elinden geleni yapıyordu.

Erdoğan, Esad rejimine karşı ABD'den büyük bir güvence elde edemediği takdirde, kendisinin Suriye'deki büyük kaybeden olacağını farkında olduğundan ABD'den gerekirse Libya'dakine benzer askeri müdahale için dahil destek istedi. Ancak Obama, açık bir dille bunun olmayacağını dile getirdi. Erdoğan'ın diğer beklentisiyse yüz binleri bulan mültecilerin bakımı konusundaydı. Erdoğan bu konuda da beklediğini alamadı. Obama, Erdoğan'a Suriyeli mültecilere yapılan insani yardımlar için teşekkür etmekle yetinerek sırtını sıvazladı.

Bu ziyaretin Suriye ile ilgili olan kısmı, her ne kadar Türk basınında başarılı olarak görülse de aslında bunun tam tersi. Çünkü ABD için asıl

önemli olan Rusya. Erdoğan'ın ziyaretinden bir hafta önce ABD dış işleri bakanı Kerry, Rusya'da, Suriye konusunda Türkiye'nin tam tersi tavır alan Rusya ile Amerika'nın anlaşacağını açıkladı. Erdoğan daha Amerika'dayken, Amerikan gazeteleri Rusya'nın Esad'a ağır silahlar sattığı açıkladı. Türkiye'de Rusya'ya esip gürleyen Erdoğan, bu konu üzerine ABD'de gıkını bile çıkaramadı.

ABD, Suriye konusunda, Rusya ile birlikte hareket etmek istiyor. Çünkü Rusya güçlü olduğu gibi Ortadoğu'daki olası denge değişiminde, Ortadoğu bu kadar karışıkken, birkaç cephede askeri varken, sorunu Rusya'yla birlikte çözmek istiyor. Öte yandan Suriye'deki belirsizliğin bedelini ne ABD ödüyor ne de Rusya. Suriye'deki iç savaştan ötürü Reyhanlı'daki gibi vahşeti yaşayan, yüzlerce insanı sakat kalan, şehirleri harap olan ticari kayba sürüklenen, nasıl olsa Türkiye. Üstelik AKP hükümeti, sınırları muhaliflere açarak Suriye sınırının Türkiye tarafını da tehlikeye attı.

Öte yandan Suriye krizi, kendini "bölgesel güç" ilan eden

Türkiye'nin aslında pek de güçlü olmadığını gösterdi. Türkiye'deki AKP medyası, bunun görünmemesi için elinden geleni yapsa da Suriye'deki olayların Türkiye sınırlarına taşınması ve Erdoğan'ın hiçbir şey söyleyememesi bunun kanıtı. Türkiye, şayet, kendi gücüyle Ortadoğu'ya yön verebilecek olsaydı, Suriye için Obama'nın kapısını çalmazdı.

ABD, Rusya, İran,

Türkiye devlet yönetimleri hatta kendi başına AKP, Suriye krizinin temsil ettikleri çevrelerin çıkarlarına uygun bir şekilde çözülmesini istiyor. Hepsi kendi oynadığı at kazansın istiyor. Söylediklerinin aksine savaşta

ölenleri ve savaşta

yaşamak zorunda kalanları umursamıyorlar.

İçinde Türkiye'nin de bulunduğu büyük güçlerin olası anlaşması ya da anlaşmazlığı, Suriye'de siyasi istikrarsızlık devam etse de taraflardan birinin desteklediği güçler iktidar olsa da bölge halkına bir ilerleme getirmeyecek. Onların düşündükleri kendi ticaret alanları ve kendi sermaye çevreleri. Biz emekçiler için önemli olansa her gün bombayla uyanan emekçilerin, yoksulların yaşamları. Bu nedenle Suriyeli kitleleri öldüren silahlı iktidar savaşına da Suriye'ye yapılacak müdahaleye de hayır.

(30.05.2013)

Uluslararası Gündem

Suriye - İsrail

İç savaştan bölgesel savaşa doğru mu?

İsrail askeri hava kuvvetleri, son 4 ay içerisinde üçüncü defa Suriye'ye saldırı düzenleyip bazı tesisleri bombalayarak onlarca kişinin ölümüne yol açtı. Geçmişte defalarda olduğu gibi, İsrail hükümeti, saldırının gerekçesi olarak Suriye'nin Lübnan'daki Hizbullah'a silah sağlanmasını gösterdi.

Diğer yandan Suriye'den yeni katliamların görüntüleri geliyordu. Bir Birleşmiş Milletler görevlisi, Suriye muhalif güçlerinin diktatör Beşar Esad yanlısı olmakla suçladıkları insanlara karşı zehirli gaz bombaları kullandıklarını söyledi. Birleşmiş Milletler, hemen bu açıklamanın doğru olmadığını duyurdu. Onlar için böyle bir açıklama gerçekten de ters bir zamanda geldi! Çünkü çok kısa bir zaman önce ABD hükümeti, eğer Suriye hükümeti isyancılara karşı zehirli gaz kullanırsa Batılı güçlerin müdahale edip isyancıları silahlandıracakları tehdidinde bulunmuştu.

Gerçekten de Suriye'deki kitleler, bir taraftan iç savaştan dolayı rejimin şiddetli ve yaygın katliamıyla, artık açıkça görüldüğü gibi, iktidardaki rejimden geri kalır yanı olmayan silahlı muhalifler arasında sıkışıp kaldılar ve çok büyük acılar çekiyorlar. Batılı yöneticilerin tutumuna gelince onlar hala daha ne gibi bir tavır geliştirecekleri

konusunda karar veremiyorlar.

Başta ABD olmak üzere, Fransa da dahil bütün emperyalist güçlerin endişe ettikleri tek konu bölgedeki çıkarlarını nasıl sürdürebilecekleridir. Onlar için bölgedeki petrol kuyularını, enerji boru hatlarını ve enerji ulaşımı için gerekli deniz yollarının güvenliğini sağlayacak olanların en feci diktatörlükler olması ve bölge haklarının tel örgülerle çevrilmiş olması hiç de sorun değil. İşte bu açıdan

büyük güçler açısından garantili değil. İsrail her ne kadar emperyalist güçlerin bölgedeki koruyucusu olsa da, Suriye'deki kitlelerin çektiği acılar onu etkilemiyor. Çünkü Esad'ı destekleyen İsrail'in baş düşmanı olan Hizbullah'ın ve destekleyicisi İran'ın güç kaybetmesi de fazla önemli değil.

İşte bu nedenle, İsrail hava güçlerinin saldırısı, ABD'nin yakında büyük ölçekte Beşar Esad ve müttefikleri İran ve Hizbullah'a karşı olası bir savaşı hazırlamasına yardımcı olabilir.

Ortadoğu'nun durumu, gittikçe farklı dış güçlerin etkisiyle değişik biçimlerde bölünmüş olan bölge halklarının, ya emperyalizmin direk boyunduruğu altında, ya da dolaylı olarak

diktatör Beşar Esad'ın rejimi sağlam olduğu müddetçe, İran ve Rusya'nın müttefikleri ve İsrail'in platonik düşmanı olsa da hiç de sorun değildi.

Ancak şimdi artık Batılı güçlerin müttefikleri olan Suudi Arabistan ve Katar'ın açıkça desteklediği silahlı gruplar, rejimi tehdit ediyor. Esad rejimi ise şimdiye kadar yaptığı sayısız katliama rağmen muhalefeti susturmayı başaramadı. İşte bu nedenle eskiden istikrarlı olan rejim, artık istikrarsızlaştı. Buna ek olarak, silahlı muhalif gruplar birleşemediği gibi, önemli bir kısmı da tamamen denetim dışı. Bu nedenle gelecek

bölgesel laik veya dinci diktatörlükler tarafından ezilmeye mahkum oldukları gösteriyor.

Maalesef şu anda Batılı emekçilerin, Ortadoğu'daki emekçilere yapabileceği en iyi iyilik, Birleşmiş Milletler kisvesi altında olanlar da dahil, Batılı hükümetlerin tertipleedikleri diplomatik manevralara ve bütün askeri müdahalelere karşı çıkmaktır. Çünkü yangını söndürebilecek olanlar, kesinlikle yangınları başlatanlar olamaz: Bunu somut olarak Irak, Afganistan veya Mali'de yaşananlar yoluyla çok iyi görebiliriz. LO (10.05.2013)

Yunanistan

İğrenç bir kanun daha

Yunanistan Parlamentosu, 28 Nisan gecesi, geç saatlerde, Troyka'nın (Avrupa Merkez Bankası, Avrupa Birliği ve IMF'nin) dayattığı idari ve mali kararlar içeren bir yasayı daha onayladı. Buna göre memur sayısı, bu yıl 4 bin olmak üzere, 2014 yılı sonuna kadar 15 bin olacak şekilde azaltılacak.

Yürütülen bir kampanyayla, memurların haraç aldığı, yolsuzluklara karıştığı, iyi çalışmadıkları gibi bir hava yaratılarak kamuoyunda memur düşmanlığı körüklendi. Ardından da İdari Reformlar Bakanı, bu kısıtlamalarla ilk başta "haraç alan" ve "doğru dürüst çalışmayan" memurların uzaklaştırılacağını açıkladı. Hükümet bu amaçla memurların yeteneklerini ölçmek için çok hızlı uygulanacak bir yöntem geliştirip, başka hizmet bölümlerine "gönderilecek" memurların tespit edileceğini bildirdi.

Gereğince olarak, bu sözü edilen memurların "açık" olan hizmet bölümlerinde daha yararlı olacağı masalını anlattı. Ama gerçekte yaşananlar çok farklı: Şu ana kadar bir sürü kamu hizmeti bölümleri kapandı ve üstelik Mayıs ayı sonuna kadar 10 tane daha kamu kurumunun kapatılacağı göz önünde bulundurulduğunda, bu sözü edilen memurların hangi boş hizmet bölümlerine yerleştirileceği belirsiz. Emekli olan, "gönüllü olarak" ayrılan ve de birkaç yıllığına izinli olan memurların yerlerine yenileri alınmadığından kitleler için gerekli kamu hizmetleri veren kamu kurumlar fiilen ortadan kalkmış olacak.

Bu yeni yasa başka saldırılar da içeriyor. Örneğin Yunanistan'da kitlelerin en çok nefret ettiği emlak vergisi artık elektrik faturalarına dahil ediliyor. Tepkileri hafifletmek için yüzde 15'lik bir indirim, yoksulluk sınırında olanlar için ek bir indirim ve bazı istisnai durumlarda muafiyet söz konusu. Ayrıca bu yeni yasa, 5 bin avro altında kamu borcu olanlara, borçlarını ödemeleri için her ay düzenli olması şartıyla küçük taksitlerle ödeme olanağı tanıyor.

İşsizlik oranı yüzde 27 seviyesine tırmandı ve 25 yaş altında olan gençler arasındaki işsizlik oranı yüzde 60 civarına fırladı. Tüm bireylerinin işsizliğe sürüklendiği aile sayısındaki artış da hızla büyüyor. "Uluslararası" yardım alabilme bahaneleri ile daha iyi hizmet verebilme masallarıyla, okul ve hatta üniversite sayısı azaltılıyor, eğitim olanaklarına darbe vuruluyor. Aynı gerekçelerle sağlık sistemi de kötüye gittiği için emekçilerin sağlık sorunları giderek artıyor. Kısacası her yeni önlem, kitlelere büyük bedeller ödetiyor. LO (03.05.2013)

Tarım işçilerine ırkçı saldırı

18 Nisan'da Peloponez bölgesinde (Mora yarımadası) çilek tarlalarında çalışan 160 Bengaldeşli tarım işçisinin, üç aydır ücret ödenmediği için yapmak istedikleri protestoya saldıran üç şef silahla en az 29 kişiyi yaraladı. Bu olay büyük tepki yarattığı için 400 hektarlık çilek tarlası sahibi ve saldırganlar tutuklandı.

Basın, tarım işçilerinin kabul edilemez çalışma şartlarını gündeme getirdi: Haftanın 7 günü çalışmak zorundalar, 8 saatlik çalışma süresinde sadece 10 dakika mola hakları var ve kaldıkları barakalar yaşanılır gibi değil. Basın ayrıca, şeflerin yaptıkları bu canice davranışın ilk olmadığını yazdı; en azından biri daha önce ağustosta, Mısırlı tarım işçilerine yapılan bir saldırıya da katılmıştı.

Tüm siyasi partiler, hatta aşırı sağcı Altın Şafak Partisi bile protestoya katıldı. Ancak Yunan patronlarının, Yunan işçilerini değil de göçmen işçileri çalıştırmalarını da protesto etti! Altın Şafak'ın bu tavrı tamamen iki yüzlülük, çünkü göçmen işçilere yapılan saldırıların çoğu, özellikle de Atina'nın merkezinde yapılanlar, onların eseri. Hükümet de bu defa daha çok tepki göstermek zorunda kaldı, çünkü hem kamuoyunda tepkiler çok arttı hem de Yunanistan kaynaklı çileklere karşı boykot eylemleri başlamıştı. Oysa bu hükümet, geçen ağustosta, hiç de insani olmayan bir şekilde, binlerce göçmen işçiyi tutuklatıp sınırdışı etmişti.

Bu gibi davranışlar yeni değil. Ülkedeki krizin büyümesi, aşırı sağın hem görüşleri, hem de seçim sonuçları bakımından giderek güçlenmesi, toplumun kokuşmasının derecede hızla arttığını gösteriyor. LO (03.05.2013)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

PSA Aulnay-sous-Bois:

Dört ay süren grevden sonra yönetim geri adım atmak zorunda kaldı

PSA'nın Aulnay'deki grevcileri 17 Mayıs Cuma günü, 16 Ocak tarihinde başlayan grevi askıya alma kararı aldı.

Hala grevde olan iki sendika, CGT ve CFDT'den greve son verme kararını içeren bir protokolü imzalamalarını istediler. Bu protokol uyarınca, "işle ilgili ağır hata" gerekçesiyle ama aslında grev yaptıkları için işten çıkarılan 4 işçi, hem sosyal planlamanın çerçevesindeki mali önlemlerden hem de grevcilere

verilen tazminatlardan yararlanacak biçimde yeniden işe alınacak. Yönetim aynı zamanda haklarında dava açılan üç temsilcinin işten çıkarılmasından da vazgeçecek.

Dört aylık grev sırasında, PSA Aulnay yönetiminin sürekli olarak ücretlerini ödediği memurları tarafından onlarca şikayet dilekçesi sunuldu. Bu şikayetlerin hepsi iptal edildi. Ayrıca, sosyal plan uygulamasında ayrımcılık kurbanı olmaktan kuşkulanan grevciler, başka yerlere tayinleriyle ilgili yazılı garanti elde ettiler. Grevciler için grevin mali sonuçları azaltıldı: ayda 2.5 gün gibi bütün ücretli izinlerin geri alınması, yarım ay olarak ödenen 13. ay maaş ikramiyelerinin yüzde yüz

ödenmesi, fabrikanın diğer işçileri gibi işsizlik maaşlarının ödenmesi.

Son olarak, 31 Mayıs'tan önce PSA'yı terk etmeyi tercih eden grevcilerin 20 000 avro tazminat almaları da öngörüldü. Bu miktara, sosyal planlamanın öngördüğü, kişisel durumlara göre örneğin 10 yıldır PSA'da çalışan ve ayda brüt 2000 avro kazanan işçiler için 40 bin avro gibi, değişik miktarlarda tazminatlar da ekleniyor. PSA'yı

sendikaları çileden çıkarttı.

Aktif ve demokratik bir grev

Grevciler fabrikanın kapatılmasının ekonomik anlamda çok büyük bir israf olduğunu sürekli vurgulamış olsalar bile, bunu önlemek var olan koşullarda onların başaramayacakları bir konuydu. Bu, 200 hatta 500 grevci için, Peugeot ailesi ve ne kendi ne de CRS'lere (Ulusal Güvenlik

PSA işçilerinin fabrika içerisinde, 24 Mayıs'ta yaptığı genel toplantı

Güçleri, çevik güçler) çağrıda bulunmaktan çekinmeyen Sosyalist Parti (SP) Hükümeti'nden oluşan bir güç karşısında mümkün değildi.

Bunun için, sadece bütün Aulnay çalışanlarını

değil aynı zamanda da en azından bütün PSA'nın çalışanlarını harekete geçirecek çok farklı bir güçler dengesi gerekliydi. Ancak, grevle elde edilen haklar, ne sosyal planlamanın iyileştirilmesi, ne de 17 Mayıs'ta imzalanan protokolle sınırlı değil.

Birçok işçi kendilerini topluca savunmadan işten çıkarılırken, PSA Aulnay'ın grevcileri, Peugeot ailesine karşı kesintisiz bir savaş yürüttüler. Grev katılmayan birçok işçinin

terk eden grevciler ortalama olarak 60 avro alacaklar.

Ayrıca grev, PSA grubu tüm emekçilerinin, işten atılma tazminatı, idarenin grevden önce iş yeri değiştirme, taşınma ve erken emeklilik için önerdiklerinden çok daha iyi kazançlar elde etmelerini sağladı.

Bütün bu elde edilen haklar, şimdiye kadar grevi bırakmanın en iyi seçenek olduğunu sağlık veren SIA, CFTC, FO gibi greve katılmayan

de desteğiyle, Aulnay'daki üretimi felç ettiler. Sadece kendileri ya da Goodyear, Virgin, Presstalis gibi diğer işyerlerindeki işçilerle birlikte, PSA Saint-Ouen, PSA Poissy, Renault Flins Renault Cleon, Lear, Geodis Faurecia, Air France gibi diğer tesisleri ziyaret ederek birbiri ardına protesto gösterileri gerçekleştirdiler. İşten çıkarmaların yasaklanması için ülkenin emekçilerinin tümüne seslendiler. Grevlerini, on binlerce emekçinin dayanışmasıyla, uzun süre direnmelerine yardımcı olacak 800 bin avro gibi bir yardım toplayarak finanse ettiler.

Önceden ilan ederek ya da "sürpriz" bir biçimde, böyle karşı çıkılmaktan çılgına dönen, PSA'ya, MEDEF (Patronların Sendikası), UIMM nezdinde patronlara ve hükümete karşı eylemlerini ve baskınlarını arttırdılar. Ayrıca, bu grev, başından sonuna kadar, demokratik, bilinçli bir biçimde, işçilerin kendileri tarafından gerçekleştirildi.

Kararları, her gün, hatta günde iki kez toplanarak, genel kurul toplantısında demokratik bir biçimde aldılar. Grevin başında, 2012'nin Temmuz ayında, fabrikanın kapatılacağına ilan edilmesinden itibaren var olan mücadele komitesini izleyen bir grev komitesi oluşturuldu. Bütün grevcilere açık olan bu komite hemen hemen hergün toplanıyordu. Sandviç ve yemek tedarikinden para toplanmasına kadar, yürütülecek eylemler ve grevin ortaya çıkardığı sayısız

sorunlar da dahil her şey tartışılıyordu.

Mücadele devam ediyor

Grevciler, 21 Mayıs salı gününün sabahı, protesto gösterileri yapmak için atölyelerde toplandılar. Grev askıya alınmış olsa bile, mücadelenin devam ettiğini göstermek istiyorlardı. Ayrıca üretim de henüz başlamış değil.

Haftaiçinde yeni bir genel kurul toplantısı yapmaya karar

gereken daha çok sorun vardı. Fabrikadan ayrılacak olan işçiler, ayrılma şartlarını görüşmek için yönetimin yanına gittiğinde diğerleri ne olacağını bekliyorlardı. Örneğin; fabrika yönetimi, ayrılma şartlarını çarpıtmaya çalıştığında işçiler olarak, kolektif bir biçimde müdahale etmek gerekti ve sonunda yönetim, burada da geri adım atmak zorunda kaldı.

Diğer bir kısmı, RATP, SNCF veya ADP gibi kuruluşlara girmeye çalışacaklar. Bu

emekçilerin hepsi, bu mücadelede militanlık, insanlık ve politik alanda çok şeyler öğrendiler. Onları birleştiren aralarındaki bağlar çözülmeden sürecek kadar güçlü görünüyor.

İşçiler atölyelerde hala grevin bitişini ve protokolü tartışıyorlar. İşçiler arasındaki bir başka tartışma konusu ise, PSA'nın devam

Fabrika içinde yapılan gösterilerden biri, pankart: PSA Aulnay'ın kapatılmasına hayır!

verecek olan saldırıları. Tüm işçiler bu dört ay süren grevin büyük gururunu taşıyorlar. Hepsi de patronların sınırsız para ve kâr elde etme hırsı karşısında sürekli olarak mücadeleyi sürdürme konusunda kararlılar.

edecek olan saldırıları. Tüm işçiler bu dört ay süren grevin büyük gururunu taşıyorlar. Hepsi de patronların sınırsız para ve kâr elde etme hırsı karşısında sürekli olarak mücadeleyi sürdürme konusunda kararlılar.

verdikiler. Çünkü her birinin seçimi ne olursa olsun PSA'nın üstlendiği yükümlülükleri yerine getirmesi için hareket halinde olmak gerekiyordu. Grevcilerin bir kısmı önümüzdeki günlerde fabrikayı terk edecekler.

Diğerleri birkaç ay daha Aulnay'de kalacaklar. İş arkadaşlarının yanında 31 Aralık 2013'te tamamen kapatılması düşünülen fabrikayı en iyi koşullarda terk etmek için mücadele etmeye devam etmeyi hesaplıyorlar. Fabrika'da kalmayı tercih edenler ise PSA'nın Poissy, Saint-Ouen, vb gibi diğer fabrikalarına gönderilmeyi bekleyecekler.

Grevin askıya alındığı son hafta dahil grevciler, fabrika içerisinde toplanmaya devam ettiler. Çünkü, çözülmesi

Anma... Anma... Anma...

15-16 Haziran mücadelesini hatırlamak gerekli

THY çalışanlarının uzun bir aradan sonra başlattıkları grev, işçi azınlığının katılımıyla sürüyor. Bundan daha kötü bir grev, sabahtan öğlene kadar süren Çay-Kur işçilerinki oldu. 1997'den itibaren hızlanan greve çıkma sayısındaki düşüş 2000'li yıllardan sonra, Türk-Telekom ve TEKEL işçilerinin mücadelesinin yükselişinin ardından, dibe vurmuş durumda.

İşçi sınıfının, ücretini yükseltme, çalışma şartlarını iyileştirme ve haklarını genişletmede en güçlü silahı olan grev artık bir istisna haline geldi. Böyle olunca da neredeyse polisiye bir olay haline getirilip işçilerin taleplerini karşılamayan patronlar değil, grevin adını ananlar suçlanıyor.

Türkiye işçi sınıfı, mücadele geleneğinden koparılmak isteniyor. İşte böyle bir ortamda, Türkiye işçi sınıfının, "emeğin başkenti" olan İstanbul'da başlayıp o yıllarda çalışan her 5 işçiden birini mücadeleye katan, neredeyse tüm şehirlere yayılan, dönemin iktidarının tüm çabalarına karşı günler, haftalar, hatta aylar boyunca süren ama iki günle anılan en büyük grev mücadelesini hatırlamak önemli.

1960 ve 1970'li yıllarda işçi sınıfı sayısal olarak hızla artmış ve buna bağlı olarak nitelik olarak da hızlı bir gelişme

göstermişti. Özel sektördeki işyerlerinde mücadeleciler işçilerin hızla DİSK çerçevesinde örgütlenmesi güçlenmesi, dönemin patronlarını endişelendiriyordu. Patron çevreleri, Demirel'in başında bulunduğu Adalet Partisi hükümetine baskı yaparak bu gidişatı durdurmasını istiyordu.

Sonunda Demirel hükümeti, Türk-İş başkanı da olan CHP'li milletvekillerinin de yer aldığı bir komisyon kurarak, DİSK'in ve o dönem yaygın olan küçük ama mücadeleciler işyeri sendikalarının kapatılmasına yol açacak bir yasa tasarısı hazırladı. Bu yasanın mecliste görüşüleceği gün, DİSK'li ve Türk-İş'li işçiler, sendikacıları beklemeden harekete geçtiler. Çünkü hedef DİSK değil, onun adı altında işçilerin örgütlülüğünün sona erdirilmesiydi.

Fabrikalarından çıkan işçiler, komşu fabrikalara, atölyelere giriyor, sendikalı, sendikasız tüm işçileri yürüyüş koluna katıp ilerliyordu.

Artık hedef sendikaya sahip çıkmayı aşmış işçiler, sömürü düzeninden rahatsızlıklarını dile getiriyorlardı. İşçilerin yürüyüşünün hedefinde yasanın görüşüldüğü Ankara vardı. Yürüyüş kolu Gebze'ye vardığında artık yüz binlerce işçi ve onları destekleyenler haykırıyordu.

Yol üstündeki yerleşim yerlerindeki işçiler de yürüyüşe katılmak için hazırlık yapıyordu. Ne polis ne de harekete geçirilen ordu, sel gibi akan işçileri durduramadı.

Patronların planları alt üst oldu. Hemen DİSK yönetiminden yardım istediler. Daha sonra derin devlet güçleri tarafından öldürülecek olan dönemin DİSK başkanı Kemal Türkler, hemen patronların yardımına koştu. Hükümetin yardımıyla, radyodan "Gebze konuşmasını" yaparak "Askere taş atan işçi, vatan düşmanıdır" dedi. Amacımıza ulaştık diyerek işçinin geri dönmesini istedi, işçinin umudunu kırdı. Oysa amacına ulaşan sadece kendisiydi, koltuğunu koruyacaktı.

İstanbul'da işçilerin yürüyüşü, hem sendika bürokratlarının ihaneti hem de ilan edilen sıkıyönetimle durdurulabilirdi ama sonraki günlerde diğer şehirlere yayılıp irili ufaklı onlarca yürüyüş ve protesto gösterisi yapıldı.

Milletvekillerinin patronların emrine uyup parmak kaldırarak kabul ettiği yasa hiç bir zaman uygulanamadı. İşçiler hem patronları hem de onların hükümetini dize getirdiler.

İşçi sınıfı, mücadele edince, birlikte davranınca her zorluğu aşacağını gösteren bu önemli deneyimi her zaman göz önünde bulundurmalıdır.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.